

(א) לעיל כו' ג' [טו] :ספ' ד"ה קמ"ל

הגהות הב"ח

(א) גמ' סיפא לגלוי ארישא כ"ל וכן בסמוך: (ב) שם לא זריכה דאע"ג דלמני קו:

הדר פרק ששי עירובין

ע.

עין משפט
נר מצוה

ליגור. דאי מצטלי אינהו ליחיד אהו למימר נמי יחיד מצטל לשנים: ואין נוטלין רשות נמה לי. הא תנא ליה היו שנים אוסרין זה על זה: לא זריכה. משנה יתירה לאשמועינן דאפי' אמרו ליה קמאי קני על מנת להקנות והדר אהו וצטיל לחצריה לא משמרי האי צתרא דמהו דתימא שליחא שזויהו קא משמע לן כיון דלא קנה איהו לאשמועינן לא מלי לאקנויי: אחד שלא עירב כו'.

בעא מיניה אב"י מרבה ב'. לא שמיע ליה זרייתא דלעיל דסוף פ"ב (דף טו): כשהוא מצטל רשותו אין צריך לצטל לכל אחד ומשמע התם דפלוגתא היא דר"א ורבנן וההוא זרייתא כר"א ואין לומר דלרבנן מיבעיא ליה ופשט ליה דלר"א לצטל דאם כן מאי פריך מצרייתא דבסמוך:

ליגור דילמא אתי לבטולי להו קמ"ל: ואין נוטלין רשות: למה לי לא זריכה * אף על גב דאמרי ליה קני על מנת להקנות בעא מיניה אב"י מרבה חמשה ששרויין בחצר אחת ושכח אחד מהן ולא עירב כשהוא מבטל רשותו צריך לבטל לכל אחד ואחד או לא א"ל * - צריך לבטל לכל אחד ואחד איתיביה: אחד שלא עירב נותן רשותו לאחד שעירב שנים שעירבו נותנין רשותן לאחד שלא עירב ושנים שלא עירבו נותנין רשותן לשנים שעירבו או לא אחד שלא עירב אבל לא אחד שעירב נותן רשותו לאחד שלא עירב ואין שנים שעירבו נותנין רשותן לשנים שלא עירבו ואין שנים שלא עירבו נותנין רשותן לשנים שעירבו או לא אחד שלא עירב נותן רשותו לאחד שעירב ה"ד אי דליכא אחרינא בהדיה בהדי מאן עירב אלא פשיטא דאיכא אחרינא בהדיה וקתני לאחד שעירב ורבה הכא במאי עסקינן דהוה ומית אי דהוה ומית אימא סיפא אבל אין אחד שעירב נותן רשותו לאחד שלא עירב ואי דהוה ומית אמאי לא אלא פשיטא דאיתיה ומדסיפא איתיה רישא נמי איתיה מדי איריא הא כדאיתא והא כדאיתא תדע דקתני סיפא דרישא ושנים שלא עירבו נותנין רשותן לשנים שעירבו לשנים אין לאחד לא ואב"י אמר מאי לב' לאחד מב' אי הכי ליתני לאחד שעירב או לאחד שלא עירב קשיא אחד שלא עירב נותן רשותו לאחד שעירב לאב"י דאיתיה וקמ"ל דאין צריך לבטל רשות לכל אחד ואחד לרבה דהוה ומית ולא גזור זימנין דאיתיה ושנים שעירבו נותנין רשותן לאחד שלא עירב פשיטא מהו דתימא כיון דלא עירב ליקנסיה קמ"ל וב' שלא עירבו נותנין רשותן לשנים שעירבו לרבה תנא סיפא לגלויי (ב) רישא לאב"י ב' שלא עירבו איצטריכא ליה סד"א קמ"ל או לאחד שלא עירב למה לי מהו דתימא הני מילי היכא דמוקצתן עירבו ומוקצתן לא עירבו אבל היכא דכולן לא עירבו ליקנסיהו כד"י שלא תשתכח תורת עירוב קמ"ל אבל אין אחד שעירב נותן רשותו לאחד שלא עירב לאב"י תנא סיפא לגלויי רישא לרבה אידי דתנא רישא תנא נמי סיפא ואין שנים שעירבו נותנין רשותן לשנים שלא עירבו ה"ו למה לי לא זריכה דבטיל ליה חד מינייהו לחבריה מהו דתימא לשתרי ליה קמ"ל כיון דבעידנא דבטיל לא הוו ליה שריותא בהא חצר לא ואין שנים שלא עירבו נותנין רשותן לשנים שלא עירבו ה"ו למה לי (ב) לא זריכה דאמרי קני על מנת להקנות בעא מיניה רבא מרב נחמן יורש מהו שיבטל רשות היכא

הכא במאי עסקינן דהוה ומית. פירש רש"י דעל כרחק דרבה זשיירא שחנתה בצקעה והקיפיה חצר ונטו צה איש אהלו מוקי לה דפי מת אין לירשיו שם כלום דאי בחצר ממש איכא יורשין וכיון דאילו הוה אצוהון קיים הוה אסר אינהו נמי אסרי וצחנס דחק דאין היורש אוסר אלא א"כ הולך לדור שם דלעיל צ"י מי שהוליאוהו (דף טו) פסקינן כר"ש דתנן לקמן פרק כ"ד משתמטין (דף פו) ר"ש אומר אפי' הניח את צימו והלך לשנות אלל צמו צאומה העיר אינו אוסר כשכר הסיח מלבו ומיהו אי צעו לאוקומי כר"מ דלמנר כשהלך לשנות צעיר אחרת א' נמי ולמד ישראל אוסר וקאמרנין נמי לקמן בפירקין (דף עג) צית התנן וצית הצקר וצית העלים וצית האלורות הרי זה אוסר עליו כר"י לאוקומי זשיירא שחנתה בצקעה א"י כגון שזה עממו שעירב הוא יורש: **יורש** מהו שיבטל. זשלא עירב האב מיירי כדפי' בצקועי' דלא עירב הא' מני לקמן (עמוד ב') א' מני חצר שמת והניח רשותו לאחד מן השוק משחשיכה אינו אוסר ואיירי כגון שצא היורש לדור שם צצבת דלס לא כן לא צעי ציטול דהוי כמו צית התנן וצית הצקר דלא אסר כדלמנר רבי יתודה לקמן בפירקין (עג): דלמינו אוסר אלא מקום דיריה ור"ש דפסיק פרק מי שהוליאוהו (לעיל טו) כוותיה קאמר דאפילו הלך לשנות אלל צמו צאומה העיר אינו אוסר ומיהו אס' היה היורש דר צאומה חצר שמת היה אוסר להס צית אצו כשירש צצבת אע"פ שלא צא לדור שם אפילו עירב עם מצוייו צצבת שמת אפילו הכי צעי ציטול ולא מהני עירובן לגבי אותה חצר שירש צצבת

נח א טושי"ע א"ח ס"י ספ ספיק' ד: נח ב מ"י פ"ב מהל' עירובין הלכה ב טושי"ע שם ספיק' ב: ג ג מ"י שם הלכה ד טושי"ע שם ספיק' ד:

רבנו חננאל

והא מפרשי הכי (א) בחיצונה, דתניא ואין שנים שעירבו נותנין רשות לשנים שלא עירבו, והדר חד מינייהו ובטיל ליה לחבריה, מהו דתימא ינשתרי ליה, קמ"ל. [דאין שנים שלא עירבו נותנין רשותם לשנים שלא עירבו, ואע"ג דאמרי להו קני על מנת להקנות. בעא מיניה אב"י מרבה חמשה ששרויין בחצר אחת ושכח אחד מהם ולא עירב כשהוא מבטל צריך לבטל רשות לכל אחד ואחד אי לא, א"ל צריך לבטל רשות לכל אחד ואחד. איתיביה אחד שלא עירב נותן רשותו לאחד שעירב, היכי דמי, אי ליכא אחריני בהדי מין מערב, דקתני לאחד שעירב, אלא פשיטא דאיכא אחרינא ועריב בהדיה ובתרי הכי מת, ואקשנין אימא סיפא אבל אין אחד שעירב נותן רשותו לאחד שלא עירב, ואי איהו דעריב בהדיה מתני' והשתא ליכא אחרינא בהדי אמאי לא. אלא פשיטא דאיתיה ואסר ליה, ומדסיפא איתיה רישא נמי איתיה. ודחי (רבא) [רבא] מידי איריא סיפא איתיה רישא ליתיה. תדע דבעינן לכל חד וחד, דקתני סיפא דרישא ושנים שלא עירבו נותנין רשותן לשנים שעירבו [מאי לאו] שנים ממש. ש"מ בעינן ביטול רשות לכל אחד ואחד. ודחי אב"י מאי לשנים דקתני אחד (לשנים) [מסנין]. ואקשנין אי הכי ליתני לאחד שעירב או לאחד שלא עירב דמשמע דאיכא אחריני בהדיה ואפי' הכי בחד סגי ליה. אלא מדלא קתני הכי אלא קתני לשנים שעירבו, לשנים שעירבו ממש הוא שמענין מינה דבעינן ביטול לכל חד וחד. ונדרה אב"י בקושיא. פ"י למה מתניתא פיסקא פיסקה פשוטה היא. בעא מיניה רבא מרב נחמן יורש מהו שיבטל רשות.

(ב) פ' זכריהא לקמן דף טו.

הני מילי כו'. דכל הני צטולין דלעיל איכא מקמתיהו דעירבו: סודם עירוב. תורת עירוב מן התנוקות הצאים אחרי כן: לאני סנה ד' סיפא. דלא איצטרך דהא פשיטא דאיכא חד דלא צטיל ליה רשותיה אלל להכי תנייה לאשמועינן דכולה מתניתא זכריהתנהו לתרבייהו המערבין עסקינן ואפילו הכי קתני רישא דרישא אחד שלא עירב נותן רשותו לאחד שעירב דאין צריך לצטל רשותיה לכל אחד ואיהו לא אסר אחרייה: אידי דסנה רישא. אחד שלא עירב נותן רשותו לאחד שעירב תנא הך סיפא דאיכא לא ולעולם רישא זכריה ומית וסיפא זכריהתנהו: הא סו נמה לי. פשיטא דאסרי אהדדי: הכי גרסינן כיון דבעידנא דבטיל להו הך כו'. ולעיל * פרישנא לה: קני על מנת להקנות. ממשנה יתירה נפקא לן דאי לאו הכי לא איצטרך למיתיה ולעיל [ד"ה לא זריכה] פרישנא לה: יורש. ששכח אצו ולא עירב ומת צצבת ולא ציטל רשותו מהו שיבטל היורש: היכא